

ZHOLA NEMOŽNÉ!

„Myslím, že je to celé nesmysl,“ zašeptal Dominik podrážděně a pořádně se zachumlal do bundy, protože mu byla strašná zima.

„Když si to jenom myslíš, tak to nevíš jistě,“ poučila ho Tina, načež Dominik vztekle zaskřípal zuby.

„Budte zticha, nebo nás uslyší a nic se nestane,“ sykla Patti varovně.

„Nemáte někdo žvýkačku?“ ptal se potichu Erik.

Čtyřka se krčila na mokré podlaze dřevěného posedu, který obvykle využívali myslivci. Mladí detektivové se tiskli jeden k druhému a skrz úzkou škvíru vyhlíželi na louku ozářenou měsíčním světlem. Nad povadlou travou se vznášely šedivé cáry mlhy. Z lesa za nimi se ozývalo volání sýčka.

Dominik se podíval na hodinky.

„Už je půl dvanácté,“ zašeptal.

„Podle mě to vypukne o půlnoci,“ mínila Tina.

Erik zvedl k očím list papíru. Byl zmačkaný, jak ho měl předtím složený v kapse bundy. Malá písmena už se skoro nedala přečíst. Luštil je ve světle miniaturní baterky, velké jako jeho malíček.

Nakonec řekl: „Tady se píše, že to začne už třináct minut PŘED půlnocí. Abych byl přesný, třináct minut a třináct vteřin před půlnocí.“

„Ale!“ Dominik mávl pohrdavě rukou. „Nechápu, jak můžete věřit takovým nesmyslům. Je to úplně slabomyslná historka. Ve vesnici, kde lišky dávají dobrou noc, nemají lidé všech pět pohromadě. To ví přece každý!“

Patti vztekle přimhouřila oči, popadla Dominikovu čapku za kšilt a jedním pohybem mu ji stáhla až k bradě.

„V téhle vesnici bydlí můj strýček Ralf. Nikdo ho urážet nebude,“ zamručela.

Tina oběma naznačila, aby byli zticha.

„Tamhle... na druhé straně louky... ten dům!“ Erik ukázal na vysoký štít, který se třpytil v měsíčním světle. V přízemí se svítilo ve dvou velkých oknech, v podkroví v jednom. Teď ale světla jedno po druhém zhasla.

Dominik si sundal čepici a předstíral, že se třese strachy. „Jejda, jejda, já se hrozně bojím. Za chvíli přijde strašidlo!“ koktal. Tina do něj šťouchla loktem.

„Všimněte si věže,“ připomněla ostatním. „Viděli ho přece tam.“

Erik stiskl tlačítko na hodinkách, aby si osvětlil ciferník.

„Poslyš, Dominiku, ten tvůj budík jde špatně. Já mám půlnoc za čtrnáct minut.“

Tina napjatě natáhla krk. Byla pevně rozhodnutá nespustit jediný přístup do věže z očí. Hluboký dveřní výklenek vypadal z dálky jako tmavá skvrna na světlém zdivu. Malá hranatá okna se podobala úzkým štítlám. Teprve teď si Tina uvědomila, jak moc věž připomíná středověké pevnosti. Zdivem se táhly hluboké praskliny a cimbuří se v průběhu let trochu zvlnilo. Věž se proto lehce nakláněla.

Později přistavěný kamenný průchod nikam nevedl a ke zbytku budovy se vůbec nehodil. Leskl se deštěm, jak před hodinou přšelo.

„Viděli jste to na vlastní oči,“ připomněla Tina kamarádům. „Do věže žádný další vchod není. Eriku, ty ses poohlížel po tajných dveřích. Našel jsi něco?“

Erik zavrtěl hlavou. „Stěny nejsou dost silné, aby v nich mohly vést nějaké tajné chodby. Věž navíc stojí na skále.“

Čtveřice jako hypnotizovaná zírala na dveře. Parta se chtěla odpoledne zúčastnit prohlídky Čarodějovy věže. Zájemců však bylo bohužel příliš mnoho, takže se na ně nedostalo. Emanuel Bonino, jemuž věž patřila a který po ní návštěvníky osobně provázel, se nedal obměkčit. Přesto si Tina dveře nenápadně prohlédla. Byly z tvrdého dubového dřeva a protínaly je široké kovové pásy. Jen jedna věc se zdála být nová: moderní bezpečnostní zámek. Když pan Bonino zamykal, podařilo se Tině přilepit přes spodní hranu dveří tenký papírový pásek. Pokud se kdokoli pokusí dveře otevřít, pásek se okamžitě přetrhne.

Než Čtyřka vylezla nahoru na posed, Tina dveře pečlivě zkontrolovala. Pečeť byla neporušená. Protože do věže nevedl žádný další vchod a okna byla příliš úzká, nemohl se dovnitř dostat žádný normální člověk.

„Teď,“ řekl Erik tiše, pohled upřený na hodinky.

Patti se prudce nadechla. Erik zvedl hlavu a okamžitě pochopil, co kamarádka vylekalo.

Černé dveře byly velmi staré a byla v nich spousta prasklin. Z nich se teď náhle linulo strašidelné žlutozelené světlo. Zářilo tak jasně, jako by ve věži přistálo UFO.

Dokonce ani Dominika teď nenapadl žádný vtipný komentář.

Erik vytáhl z kapsy skládací dalekohled a namířil ho na věž. Ve tmě toho však příliš neviděl. Pomalu klouzal pohledem po louce, dokud nerozeznal obrysy domu, v němž se předtím zhaslo.

Dveře byly dokořán a venku se pohybovala postava v dlouhém županu. Erik se domníval, že jde o muže, přísahat by na to ale nemohl.

Patti zatajila dech a Erik vzhlédl k věži. Dveře se právě nesmírně pomalu a bez jediného zavržení otvíraly.

Na louku dopadl pruh strašidelného žlutozeleného světla a rychle se rozšiřoval.

Pak do něj jako ve zpomaleném filmu dopadl stín. Objevila se protáhlá hlava. Zdála se být holá a seděla na tenkém krku, který přecházel v úzká ramena. Visel z nich volný hábit, kolem pasu omotaný kusem provazu.

Ve dveřích se zjevila silueta velmi starého muže s prořídlými dlouhými vlasy. Zvedl kostnatou ruku. Rukáv sklouzl dolů a odhalil hubenou paži. Muž držel dlaň nataženou před sebou, jako by chtěl mýt neviditelná okna, a opsal ve vzduchu tři kruhy. Na okamžik strnul, pak hrdě zvedl bradu a důstojně kráčel dál.

Dominik na něj zíral s otevřenou pusou.

Vtom se posed prudce zakymácel. Čtyřka zděšeně vyjekla. Kdo to třese dřevěnou konstrukcí?